

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. november 17.
(vasárnap)**

Horváth Géza

I. AZ ÚRVACSORÁRÓL

Énekek: 179; 437,1-4; 459,1-2

Lekció: 1Kor 11,17-26

Alapige: 1Kor 11,24-25

Imádkozzunk!

Olyan jó lenne, Urunk, hogyha valóban így lenne az életünkben, ahogy azt énekszóban is megvallottuk, hogy a bűnből Hozzád sietünk! Hadd köszönjük meg először is, hogy lehet Hozzád sietni a bűnös embernek! Hadd köszönjük meg, hogy a Te igéd szerint, Urunk, nem kell elveszni a bűnben, nem kell a kárhozatban megmaradni, abban az elvetett és elveszett állapotban, amelyben születtünk, hanem Hozzád siethetünk! Egyrészt azért, mert Te hívsz bennünket, másrészt pedig biztatsz, hogy aki Hozzád jön, azt Te nem küldöd el, nem veted ki. Köszönjük Neked hálaadással, ha szívünkben felgerjeszted ezt az indulatot, hogy Hozzád siessünk a mi bűneinkkel és feltekintsünk a golgotai keresztre, ahol Jézus Krisztus eleget tett értünk. Könyörülj meg rajtunk, Urunk, és kérünk, hogy hadd legyen ilyen indulatunk! Olyan sok más indulatunk van a hétköznapokban emberi természetünkől kifolyólag. Olyan sok rosszindulat van az emberek között. Adj nekünk most olyan indulatot, amely Hozzád visz, Hozzád siettet, Urunk!

Köszönjük, hogy egybegyűjtöttél ide most bennünket, hogy meghalljuk az evangélium drága üzenetét. Kérünk Téged, hogy szentelj meg bennünket! Szakíts el minden hiábavalóságtól, e csalárd világtól, hogy igédnek hallgatói lehessünk, akik befogadják azt a Szentlélek erejével! Kérünk azért

Téged, hogy szánj meg, és áldj meg bennünket, Urunk! Olyan sok helyről gyűltünk össze, sokféle gonddal, problémával küszködünk, a hitnek is többféle fokán állunk. Kérünk Téged, Urunk, hogy végy körül bennünket és szentelj meg!

Köszönjük Neked, hogy itt vagy közöttünk, Urunk. Szeretnénk Téged dicsőíteni, és szeretnénk Téged hallani. Ezért kérünk, hogy szólj, Uram, mert hallják a Te szolgálóid!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg az előbb felolvasott igeszakaszából. A Korinthusbeliekhez írt 1. levél 11. fejezetének a 23-26. verseit olvasom ismét: *„Mert én az Úrtól vettem, amit néktek előtökbe is adtam: hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, melyen elárultaték, vette a kenyeret, És hálákat adván megtörte és ezt mondta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, mely tiértetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Hasonlatosképpen a pohárt is vette, minekutána vacsorált volna, ezt mondván: E pohár amaz újszövetség az én vérem által, ezt cselekedjétek, valamenynyiszer isszátok az én emlékezetemre. Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret, és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljövend.”*

Kedves testvérek, utánanéztem, utoljára 8 évvel ezelőtt hangzott tanítás az úrvacsoráról a gyülekezetben, és úgy adta nekem Isten Lelke, hogy több ok miatt is jó, ha elővesszük. Tegnap csendesnapunk volt, melyen többen részt vettek, komolyan vették a hívást, és egész nap az úrvacsoráról szóltak a szolgálatok. Ez azért is fontos, mert jövőre egy világrendezvény kapcsán nagyon sok szó fog esni erről a kérdéstről. Fontos, hogy megnézzük ezen az alkalmon, mit tanít a Biblia az úrvacsoráról, magáról az úrvacsora szervezéséről, tényéről, céljáról, hogyan éljünk az úrvacsorával, és mi ennek a haszna a mi számunkra!

Szeretném a testvéreknek ezt az ígét úgy elmondani, amit minden vasárnap felolvasunk, hogy ez a szervezési íge. Jövő vasárnap készülünk éppen úrvacsorai közösségre, ezért jó, hogy most hangzik el ez a tanítás, és nem jövő vasárnap, mert akkor már úgy érzem, hogy késő lenne! Akkor már ki-ki, ahogy eldöntötte szívében, hogy jön-e az úrvacsorához vagy nem, de most, ha meghallja, amit ma szeretne nekünk Isten Szentlelke átadni, akkor addig még érhet és ülepedhet benne az, amit hallott, és még gondolkodhat sok mindenben. Esetleg felülvizsgálhatja az eddigi elgondolásait, hogy valóban biblikusak-e, és elkötelezheti magát arra, hogy Isten igéjéhez kell inkább ragaszkodnia, mint más emberi szokáshoz vagy emberi tanításhoz.

Az úrvacsora vétele előtt mindig felolvassuk az úgynevezett „szervezési ígét”, hogy Jézus Krisztus hogyan szervezte az úrvacsorát. Fontos tud-

nunk és vallanunk, hogy ezt a sákramentumot, az úrvacsorát, Jézus Krisztus szerezte. Azt mondja Pál: „én az Úrtól vettem, amit néktek előtökbe is adtam.” Az evangélisták pedig ott voltak, amikor ez történt, azon a nagycsütörtök estén, amikor megették a húsvéti bárányt. Akkor többen ott voltak azok közül, akik elmondták azoknak, akik munkatársaik, szolgatársaik lettek, és ők leírták. Ilyen is van, de Pál apostol kijelentést kapott erre nézve, nagyon világos kijelentést az úrvacsora titkáról, az úrvacsora lényegéről, amit leírt nekünk. Éppen ezért van nálunk ez a két sákramentum: a keresztség és az úrvacsora, mert számunkra csak az sákramentum, vagyis szent dolog, amit Jézus Krisztus szerzett. Mind a kettőt Jézus Krisztus szerezte, Ő parancsolta az Övéinek. Nem kérdés tehát, hogy kell-e vele élni! Ami parancsba van adva a Bibliában, az nem kérdés, nem lehet azt kérni, hogy „majd a Szentlélek máshogy vezet”! Ha ez parancsba adott törvényt, akkor azt jelenti, hogy e szerint kell eljárni minden kor hívőinek.

A keresztség olyan sákramentum, amit elég egyszer megtenni, az úrvacsora olyan sákramentum, amivel pedig állandóan élnünk kell. Ezek a sákramentumok megvoltak az Ószövetségben is, csak máshogy hívták őket. A keresztséget úgy hívták, hogy körülmetélés, az úrvacsorát pedig úgy, hogy húsvéti bárány. Nagyon fontos, hogy Jézus Krisztus miért változtatja ezt meg! Nem teljesen új sákramentum jön létre az Újszövetségben, hanem más sákramentumok, mert vannak előképei, amit az Ószövetség hívó népe gyakorolt. Nagyon fontos kérdés, hogy mi történt akkor! Míg az Ószövetségben egy megígért Krisztus áll az Isten hívó népe előtt, az Újszövetségben már egy testet öltött Jézus Krisztus van ott közöttük. A Titusz 2,11 azt mondja, hogy „megjelent az Isten üdvözítő kegyelme”. Amikor még előrevetítik a próféták Krisztus eljövetelét, akkor még csak ígérik, hogy meg fog jelenni az Isten üdvözítő kegyelme, de Jézus Krisztusban eljött. Az idő teljességében kibocsátotta az Ő Fiát.

Tehát, Jézus Krisztus újjáteszi ezt a két sákramentumot, máshogy rendeli el. Ezt azért fontos tudnunk, mert Jézus Krisztus nem az előző ószövetségi két sákramentum mellett rendelte el még ezt a kettőt, hanem azok helyett szerzi! Találkoztam olyanokkal, akik azért körülmetélkedtek Izraelben járva, mert visszajövéen azt mondták: biztos, ami biztos! Beszélgettem olyanokkal, akik ugyan vallják Jézus Krisztus golgotai áldozatát, de megtartják a húsvéti bárányt is. Meghívtak engem is egy ilyen vacsorára, de azt mondtam: nem fogok menni, mert az én Uram, Jézus Krisztus azt mondta, hogy „ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”! Nekünk már nem a húsvéti bárányt kell megennünk, hanem az úrvacsorával kell élnünk a helyett.

Megeszik a páskabárányt, és szerzi az úrvacsorát. Innentől kezdve Isten hívó népe az úrvacsora sákramentumában részesül. Miért változtatja meg ezt Krisztus? Azért, mert az Újszövetségben ennyire komoly az,

hogy amikor Ő életét adja váltságul sokakért, és az Ő drága vérével eleget tesz az Atya igazságának, onnantól kezdve semmilyen vérontásra nincs szükség! Az Ószövetségben azt olvassuk, hogy vérontás nélkül nincs bűnbocsánat, ezért megölték a húsvéti bárányt, kifolyatták a véréét. A körülmetélés is tulajdonképpen vérrel járt, és így az Újszövetségben, miután Jézus Krisztus áldozott a Golgota keresztyén érettünk, attól kezdve nem kell, hogy vér folyjon. Jézus Krisztusnak az áldozata egyszeri, tökéletes, teljesen elég a mi számunkra. Azt mondja Péter apostol, hogy „nem veszendő holmin, aranyon vagy ezüstön váltott meg, hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárány véréen”. Az ószövetségi bárányok nem voltak teljesen hibátlanok, ezért maga az áldozat sem volt az. Jézus Krisztus áldozata, az Ő golgotai kereszthalála pedig az volt, mert egyetlen áldozatával örökre tökéletessé tette a megszenteltek. Tehát, vissza kell visszatekintnünk Jézus Krisztus golgotai keresztyénjére, ahol mindent elvégezett! Nincs szükség vérré, mert váltságunkat elvégezte.

Nagy kérdés, hogy akkor mire valók a sákramentumok? Hitvallásunk azt mondja, hogy Isten az evangélium ígértét a sákramentumokkal való élés által még jobban megértesse és megpecsételje! Ez egy nagyon fontos tétel. De mit értetnek meg jobban? Az evangélium ígértét. Isten mi által lép kapcsolatba velünk? Hogyan munkálja Isten az üdvösséget? Az evangélium hirdetése által. Azt mondja a hitvallás, hogy a sákramentumok az evangélium ígértét akarják megerősíteni és megpecsételni. Tehát az üdvösség nem a sákramentumokkal való élésben van, hanem abban, hogy Istennek tetszett hirdettetni az Ő evangéliumát, az Ő igéjét, a Szentlélek pedig az ige hallgatása közben hitet munkál az emberi szívben, és így lesz az embernek üdvössége; és nem úgy, hogy kapja a sákramentumot!

Így mondták ezt a régiek, hogy „az üdvösség nem magában a sákramentumban van”. Nem „ex opere operato” hat – mondták a reformátorok is, mert hogyha a sákramentum így hatna, akkor elég lenne az, ha úrvacsoráznék, és akkor kapnám a bűnbocsánatot. Persze akkor jönne megint az emberi fikció: ha nagyobb darab kenyeret kapok, akkor több bűnöm töröltetik el! De nincs így! Miért? Azért, mert a Biblia világosan tanítja nekünk, hogy a Szentlélek üdvösségre segítő ereje nem a sákramentumokban van, hanem az evangéliumban. Azt mondja a Rómabeliekhez írt levélben az ige, hogy „az evangélium Istennek hatalma minden hívőnek üdvösségére”, és nem azt mondja, hogy a sákramentum az Isten hatalma minden hívőnek az üdvösségére. Amikor Pál apostol készül Rómába, azt mondja: „testvéreim, kész vagyok nektek is, kik Rómában vagytok az evangéliumot hirdetni.” Köteles vagyok. Keresztelni, úrvacsorát osztani? Nem! „Köteles vagyok az evangéliumot hirdetni!”

Amikor Pál Korinthusban marad először másfél évig, aztán még visszamegy kétszer, azt mondja, hogy ő nem keresztelt. De mit csinált? Az

evangéliumot hirdette! Hiszen amikor elment Korinthusba, azt mondta: nem végeztem, hogy másról tudjak közöttetek, csak Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettről.” Az 1Kor 1,18-ban, hogy „a keresztről való beszéd” fontosságát emeli ki, mert ez az evangélium beszéde, ez az evangélium ereje, a keresztről való beszéd, az Isten országának a titka. Azt mondja Pál, hogy „bolondság azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik megtartatunk, Istennek ereje”.

Mitől függ az elveszett állapotunk, meg az üdvözült állapotunk? Attól, hogy mi hogyan fogadjuk az igét. Mit csinálunk az igehirdetés, az evangélium üzenetével? Elvetjük vagy befogadjuk? Kritizáljuk vagy örülünk neki? Azt mondja Pál a thesszalonikaiaknak, hogy „úgy fogadtátok az Istennek általunk hirdetett igéjét, mint az Isten beszédét, mert valósággal az is”. Nem azért dicséri a thesszalonikabeli gyülekezetet, hogy olyan sokan megkeresztelkedtek. Nem azt mondja, hogy olyan sokan úrvacsoráznak, hanem: befogadtátok az Istennek általunk hirdetett beszédét, mert valósággal az is. Azt mondták a reformátorok, hogy „az Isten igéjének hirdetése az maga az Isten igéje”, mert így rendelte el a mi Urunk: hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek! Nem azt adja parancsba első sorban, hogy „osszátok ki az úrvacsorát”, hanem azt, hogy „hirdessétek az evangéliumot”!

Ezért a mi istentiszteleteinken nem feltétlenül kell, hogy legyen sákramentum. Vannak is olyan vasárnapok, hála Istennek, ritkán, amikor nincs sákramentum kiosztás, de olyan vasárnap nincs, amikor ne az evangéliumot hirdetnénk! Azt az egyetlen evangéliumot, mert nincs más, hogy „Jézus Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint, és harmadnapon feltámadott a mi megigazulásunkra”. Ez az evangélium üzenete. Ezt viszont mindig el kell, hogy mondjuk, és ebből nem tudunk és nem is akarunk engedni! Elég egyértelmű János apostol tanítása, amikor arról beszél, hogy „Isten a Vele való közösséget az evangélium hirdetése közben a Szentlélek titokzatos szívbeli munkája által gerjeszti”. Azt kérdezi a hitvallásunk: honnan származik ez a hit? Majd azt mondja: az evangélium ígéretéből, amikor a hitvallásunk arról beszél, hogy kicsoda Jézus Krisztus, hogyan juthatunk üdvösségre, akkor szépen a Káté levezeti azt, hogy csak Jézus által. „Nincs senki másban üdvösség, nem is adatott az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.” (ApCsel 4,12) A 19. kérdésben felteszi a kérdést, hogy honnan tudod ezt? És a válasz: „Én ezt a szent evangéliumból tudom.” Nem azt mondja, hogy a sákramentumokból tudom, hanem azt mondja: az evangéliumból tudom, amelyet Isten először az Édenkertben jelentett ki, aztán a törvény és a szertartások által kiabrázolt, a próféták által hirdetett, végül az Ő egyetlen Fia által beteljesített. Ezt az evangéliumból lehet megtudni! Ezt nem tudod meg a tudományos könyvekből. Az Isten üdvösségre vezető titkát nem lehet más-

honnan megtudni! Ezt keleti filozófiákból, keleti vallásokból és misztikákból nem lehet megtanulni, de az evangélium üzenetéből igen.

Azért mondtam, hogy Istennek tetszett, hogy az igehirdetés által tartson meg bennünket, hívőket, mert aki nem hisz, annak nem kell az ige sem. Annak nem fontos az igehirdetés sem, hogy mit mond az Úr, mit mond nekem az evangélium üzenete. Vajon ki az, aki az üdvösség útját akarja megtudni az evangélium üzenetéből? Ma olyan sokat lehet hallani, és nem azt mondom, hogy ez rossz, hiszen mi is ezt gyakoroljuk: majd megnézem az interneten! Ha valakinek fáj valami, megnézi az interneten, hogy mi fáj. Aztán az is ott van, hogy mit mivel gyógyíts, mit csinálj vele! Most ez a divat, de mikor valakit az üdvösség bánt, hogy „el vagyok veszve, hordozom a bűn terhét és súlyát, és olyan nyomorult az életem”, akkor keresi-e valaki az evangéliumból a megoldást? Keresi-e valaki a Krisztus titkát, hogy hogyan jutok el az én Megváltóimig? Tehát, az igehirdetés elég és szükséges!

János apostol írja az 1. levelében: „Ezeket hirdetjük nektek, hogy nektek is közösségetek legyen velünk, ahogyan nekünk közösségünk van az Atyával és az Ő Fiával, Jézussal”. Vagyis János apostol azt mondja: „ezeket hirdetjük nektek”, mert az igehirdetés ahhoz elég, hogy az Istennel ez a titokzatos közösség Jézus Krisztus és köztem létrejöjjön. Hát ezért ilyen fontos az igehirdetés, mert Isten így akarja hirdettetni az Ő drága szeretetét és irántunk való, Jézus Krisztusban megjelent kegyelmét. Pál apostol, az Apostolok Cselekedetei 16. fejezetében, amikor megkérdezi tőle a filippi börtönőr: „mit tegyek, hogy üdvözüljek?”, azt mondja, hogy „vedd a sákramentumokat”? Ezt halljuk? Nem. Azt mondja Pál: „higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülsz!”

A Szentlélek üdvösségre segítő ereje nem a sákramentumokba van tehát rejtve, hanem azok pecsétek és bizonyságok, hogy amit Isten mondott, az igaz. Amit Isten mondott, az megtörtént, és amit Isten mondott, az megáll ma is. Ezért a sákramentumoknak nem önmagukban van a fontossága és az értéke, mert vannak olyan felekezetek, akik azt vallják, hogy a sákramentumoknak magának van értéke és magának van ereje. Nem! Az ige az Istennek hatalma minden hívőnek üdvösségére! Mondok rá egy példát, hogy az értéke nem önmagában van. Ha valaki vesz egy képeslapot, a képeslap értéke önmagában van. Miért? Mert annyiba kerül, mennyiért előállították, terjesztik, ÁFA, jutalék ide-oda, mondjuk, száz forint. Valaki vesz egy vasúti jegyet, amire rá van írva, hogy ára háromezer-ötszáz forint. Akkor gondolkodik, hogy egy képeslap száz forint, még virágcsokor is van rajta, ez a kis vasúti jegy, amit ideadtak a kezembe, ez meg vagy tíz fillér lehet, de mégis rá van írva, hogy háromezer-ötszáz forint. Kérdezzük: mi kerül ezen háromezer-ötszáz forintba? Az, hogy nem a papírt veszed meg, nem a papírban van az érték, hanem abban, hogy ezzel,

mondjuk, Debrecenig utazhatsz. Az a jog, ami mögötte van, az az érték, azt kell megfizetni!

Éppen ezért, a sákramentum az tulajdonképpen nem olyan, mint a képeslap, hanem olyan, mint a vasúti jegy, aminek az értéke nem önmagában van, nem a falat kenyérben, meg a korty borban, hanem az értéke abban van, hogy mire utal, mit jelképez nekünk! Odairányítja figyelmünket Jézus Krisztusnak a golgotai halálára, ebben van az értéke. Ezért nem lehetett csak a hitvallást tett hívőknek kiszolgáltatni az úrvacsorát! A keresztség is arra utal. Az az érték számunkra, mert tulajdonképpen nagyon világosan kell azt látnunk, hogy a keresztesítés és az úrvacsora, mint számunkra drága sákramentumok, erről tesznek bizonyosságot! A keresztség arról, hogy Jézus nélkül nem kerülhetnék az Atya közelébe, az úrvacsora meg arról, hogy Jézus nélkül nem maradhatnék meg az Atya közelében. Tehát, a keresztséget elég egyszer kiszolgáltatni, nem kell kétszer. Az anabaptisták újrakeresztesítettek. Valamelyik felekezeti vezető azt mondja: ó, téged megkeresztesítettek gyermekkorban, az semmi, csak az ér valamit, ha majd felnőttkorban megkeresztesíted, bemelegíted! Tessék az ilyeneknek odaadni a Bibliát, hogy tanulmányozzák! Meg kell alázkodni a Biblia tanítása előtt, mert a keresztség azt jelenti, hogy Jézus Krisztus nélkül nem kerülhetek oda az Atya közelébe. Én elveszett vagyok, ha Ő meg nem vált engem. Ha az Ő váltságát nem kapom meg, én elvesztem, én a pokolban maradok. Az úrvacsorát azért ismétljük állandóan, mert ezzel meg azt fejezzük ki, hogy Jézus Krisztus vére nélkül én nem maradhatnék meg az Isten szeretetében.

Az egyik arról tesz nekünk bizonyosságot, hogy „ti már tiszták vagytok ama beszédek által, amelyeket szóltam nektek”. Nem a keresztség által, hanem ama beszédek által, mert a beszéd, az ige az Istennek hatalma! Az úrvacsora pedig arról szól, hogy a lábatokat meg kell mosni, mert az újból és újból beszennyeződik. Újból és újból vétekbe esik a hívő, ezért van szükség újból és újból az úrvacsorára. Meg kell, hogy mosson bennünket a mi Urunk! Meg kell, hogy tisztítson bennünket!

Éppen ezért, a sákramentumok az evangélium ígéretét még jobban megértetik, és ismét mondom: az evangélium ígéretéből tudjuk meg, hogy Isten mennyire szeret bennünket. A sákramentumokból pedig azt tudjuk meg, hogy Isten mit tett értünk. Mit jelent az, hogy megerősít? Miért kell a hit? Miért nem igaz az, hogy hit nélkül is hat a sákramentum? Elmondok egy példát a testvéreknek. Sokunknak van szemüvege, és akik szemüvegesek, azok tudják, ha leveszem a szemüvegem, bizonyos távolsáig még látok, tovább már nem. Tudnám olvasni a Bibliát is, de ha felteszem a szemüvegemet, akkor már egészen hátulra is látok. A sákramentum megerősíti a hitet, mint a szemüveg a látást. A hitet megerősíti, de ahol nincs hit? Egy vak embernek nem kell szemüveg. Vagy olyan, mint a gyógyszer.

A halottnak nem kell gyógyszer, de az élőknek igen! Miért? Azért, mert megerősíti a gyógyszer. Tehát, akinek nincs hite, annak a sákramentum nem jelent semmit. Azt mondja Kálvin, talán egy kicsit keményen fogalmaz, hogy „akkor egy kis vízzel leöntöttük”. Ott van az igében: „Aki hisz és megkeresztelkedik üdvözü.” (Mk 16,16) Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni, mert ha valakinek nincs ideje megkeresztelkedni, de hitre jutott, az üdvözü. Aki hisz, az megkeresztelkedik, mert a hitét meg akarja pecsételni: hiszek, Uram! „Ha hiszel, meglehet” – mondja az Ap-Csel 8-ban a komornyiknak Filep. „Hiszem, hogy Jézus az Isten Fia” – mert aki ezt vallotta, az vallotta: Megváltóm, értem jött, hogy bűneimből kiszabadítson, hogy az Atyát kiengesztelje, hogy megbékéltesse Istent, Atyámat. A sákramentum tehát erősít bennünket.

Így mondjuk, hogy a sákramentum, az úrvacsora is bizonyossá tesz bennünket abban, hogy Jézus Krisztus adta magát a mi bűneinkért. Hogy ez valóban így van, megpecsételi számomra az evangélium ígérését. Victor János mondta: „ha az evangélium ígérete szóban jut el hozzám, mindig felmerülhet a kérdés, hogy nekem szól-e. A sákramentum úgy ismétli meg azt, amit az evangélium hirdet, hogy nem marad kétség bennem.” Erre ezt a példát hozza: „például, ha valaki egy társaságot, amelynek én is tagja vagyok, vacsorára invitál, mindaddig, amíg csak szóban közli a meghívást, bár hallom, de kétséges lehet, hogy nekem szól ez a hívás? Ha azonban a házigazda belém karol, és úgy visz a megterített asztal felé, mert mozdulatával megpecsételte számomra a hívást, akkor tudom, hogy bizonyosan nekem szól.” Valami hasonlóról van szó. Hallok egy hívást, nekem szól, de mikor belém karol az én Uram, akkor bizonyos vagyok benne, hogy rám is gondolt, én is mehetek, engem is elfogad.

Végül egy nagy tétel még: az úrvacsorában a kenyér és a bor nem változik át Krisztus testévé és vérévé. A reformáció nagyon erősen hirdette az Isten ígéje alapján ezt az igazságot azzal a tévelygéssel szemben, amely azt mondta, hogy átváltozik a szubsztanciája a kenyérnek és a bornak. Tehát átlényegül Krisztus valóságos testévé és vérévé. Miért nem lehetséges ez? Egyrészt azért, mert Jézus Krisztus felment a mennybe. A kereszténység megünnepli áldozócsüörtököt vagy mennybemenetel ünnepét, amikor a tanítványok szeme láttára Krisztus elmegy, és azt mondja, hogy többet Őt nem fogják látni. Azt mondja, hogy egyszer majd visszajön ítélni élőket és holtakat. Megvalljuk minden alkalommal, hogy Krisztus majd egyszer visszajön. Hát akkor, hogy jöjjön vissza az úrvacsora kenyérébe és borába? Hogy jöjjön vissza Krisztus, ha azt mondta, hogy többet Őt nem látják, és többet nem iszik velük a szőlőtő gyümölcséből, csak ama nagy mennyei lakomán? Akkor Krisztus befogadása sem történhet a Biblia szerint szájon át, hanem csak hitünk által! Azt mondja a Kolossébeliekhez írt levélben az ige: lakozzék Krisztus hit által a ti szívetekben!

Azt mondja a hitvallásunk Krisztus jelenlétéről: igéjére, Szentlelkére és fenségére nézve nem távozik el tőlünk, de testileg nincs jelen, mert az Atya jobbján van. Űlt az Atya jobbjára, onnan jön el ismét. A reformáció határozottan állította az ige igazságát, tudniillik azzal szemben, amit valának sokan, hogy a kenyér szubsztanciája nem marad meg, átalakul, miközben akcidenciája megmarad. Tehát, külső formája, alakja, színe megmarad. Ugye, érezzük, hogy itt valami nem stimmel? A szubsztancia, a lényeg nem, de a külső, a forma, a szín, az íz, az összetevők ugyanazok maradnak! Aki gluténérzékeny, az nem veheti ezt a kenyeret! Miért? Azért, mert nem változott át Jézus testévé. Itt a testvérek hoznak maguknak gluténmentes kenyeret, amikor úrvacsoráznak, mert hogyha átváltozna, akkor nem kellene hozni. De nem változik át a lényege, ugyanaz marad, amit megsütöttek, amit beleraktak.

Két, az eredeti szövegben fontos dologra hadd hívjam fel a figyelmet! Amikor Jézus azt mondja, hogy „ez az én testem, mely tiértetek megtöretik”, akkor nem azt mondja, hogy „ez az én testem, mely tiértetek megtöretett”. Tehát, nem múlt időt használ, hanem azt mondja: majd ez az, ami meg fog történni értetek. A görög, eredeti szövegben úgy van, hogy „ez az, amit majd meg fognak törni”. Tehát, Ő nem törte meg a testét ott, hanem majd másnap fogják megtörni a Golgotán: „ez az én testem, mely tiértetek megtöretik”. A másik ige pedig, amire szeretnék még utalni, az, amikor Jézus vette a poharat, ezt mondván: „E pohár amaz újszövetség az én vérem által, ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre!” Ezt az eredetiből úgy kellene fordítanunk, hogy „ez az újszövetség, aminek az én vérem az ára”. Isten ezt a kegyelmi szövetséget a hívőkkel, Jézus Krisztus vére árán köti meg. Nem csodálatos dolog? Akik azt mondják, hogy szó szerint így kell érteni, Jézus a poharat vette, és azt mondta, hogy „ez az én vérem”, nem a borra mondta, hanem a pohárra. Mi pedig a pohárban nem látjuk Krisztus vérének soha! Pedig Jézus azt mondja: „E pohár amaz újszövetség az én vérem által. Valamennyiszer isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljövend!” Tudjuk, hogy nem létezik, hogy a pohárról legyen szó, hanem arról, ami benne van a pohárban! Ami Jézus Krisztus vérenek jele, jegye, ami utal az Ő golgotai kereszthalálára.

Milyen csodálatos, hogy Krisztus teste érettünk megtöretett, ami azt jelenti, hogy Isten, a mi Atyánk, Krisztus érettünk történt áldozatában gyönyörködik, vagyis a kegyelmi tényben! Ha az Ószövetségben élnénk, akkor a törvény miatt állandó félelemben lennénk. Egy állandó meg nem felelés, egy állandó adósság érzés lenne a részünk, az Újszövetségben pedig az a Jézus az én vigaszom és erősségem, aki mindezt a törvényt betöltötte, aki bűneimet megbocsátotta, és aki az Isten igazságának eleget tett, az Istent kiengesztelte. Erre kevésbé szoktunk figyelni! Amikor Jézus Krisz-

tusról beszélünk, mindig a szabadításról beszélünk, hogy Jézus megszabadít a bűneinktől. De a második tételt se felejtsük el: kiengeszteli az Atyát a mi irányunkban. „Aki hisz a Fiúban, azon nem marad rajta az Isten haragja, de aki nem hisz a Fiúban, nem lát életet, hanem Isten haragja marad rajta.”

Ezért, az úrvacsorára így kell készülnünk, drága testvéreim! Jézus Krisztus betöltötte a törvényt, és én az Istenhez úgy közeledhetek, mint mennyei Atyához, és nem úgy, mint akitől félnem és rettegnem kell, hogy vajon mit vág a szemembe, mit hánytorgat fel nekem! Az úrvacsorához úgy mehetek, azzal a boldog örömmel, hogy „Örülj szívem, Vigadj lelkem, Ékességed lett a hit”, mert hitben vagy, hitben állsz! Te tudod, hogy mit végzett el Krisztus, hogy bűneid meg vannak bocsátva! Ez azt jelenti, hogy el vannak rendezve, nincs adósságod az Isten felé! Van ettől nagyobb örömhír? Van ettől nagyobb boldogsága az embernek, hogy nincs adósságom Isten felé? Hogy tiszta lappal mehetek, indulhatok? Hogy új szívem van? Ettől nincs nagyobb boldogság és nagyobb öröm!

Én kívánom, legyen mienk ez az öröm, hogy az úrvacsorával való élés mindig ezt bizonyítsa nekünk: igen, meg akarok benne erősödni! Annyira keressük a szemüvegünket, hogy hova tettük, bejárjuk a szobát, a konyhát, mert azért látunk a nélkül is, de jobb, ha rajtunk van! Annyira figyelünk, hogy bevettük-e a reggeli gyógyszert, a délit, az estit, az éjszakait! Ezt nem mulasztaná el senki! Az úrvacsorával valahogy nem így vagyunk! Azt nyugodtan elmulaszthatjuk! – „Hát azt elég kétévente is!” – Próbáld meg, testvérem, a gyógyszert kétévente szedni! Próbáljunk meg csak szemüveg nélkül vezetni! Lehet, hogy karambolozni fogunk. Hát akkor próbálkozunk azzal, hogy a hitem ne erősödjön? De erősödjön! Hadd lássam az úrvacsorára kenyérében és borában! Siklós Józsi bácsi írta csodálatos versében: „Jaj, hányszor voltam jótettekre béna, bukott Ádámnak lázadó fia, de hívat töviskoronás Királyom – kenyérbe- borba rejtve látom: Vár reám a Kegyelem királyi asztala!

Ez vár ránk jövő vasárnap, erre készüljeteK velem együtt!

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, hálaadással köszönjük a Te golgotai kereszthalálodat, egyetlen tökéletes áldozatodat, amelyhez nem tudunk és nem is akarunk semmit hozzátenni. Hiszen mi, emberek, mit tudnánk hozzátenni ahhoz a tökéletességhez, amit Te vittél véghez? Engedd, hogy boldogan tapasztaljuk, hogy teljes az üdv, amit adsz nekünk! Teljes a váltság, vétkeink meg vannak bocsátva, el vannak fedezve, és ebben hadd erősödjünk meg újból a gyülekezet közösségében a jövő vasárnap is, az úrvacsorára alkalmával!

Köszönjük, hogy a mi hitünket is erősíted, és köszönjük, hogy látásunkat tisztítod. Köszönjük a Te igéd örök igazságát, az evangélium üzenetét, amelyre hittel ráállhatunk. Add ezt betegeinknek, gyászolóinknak, kérünk, és minden keresőnek, aki keresi az üdvösséget, és vágyva vágyik a Te országodba!

Ámen.

459. ének

Roy Krisztina.

Az Is-ten Bá- rá- nyá- ra Le-
 És lel- kem bé- ke vár- ja Ott
 té- szem bü- nöm én,
 a ke- reszt tö- vén. A szí- vem min- de-
 nes- tül Az Úr e- lé vi- szem, Meg-
 tisz- tul min- den szennytül A Jé- zus vé- ri-
 ben, A Jé- zus vé- ri- ben.

2. Megtörve és üresen Adom magam neki, :/:
 Hogy újjá ő teremtsen, Az úrt ő töltse ki. Minden gondom,
 keservem Az Úrnak átadom, Ő hordja minden terhem,
 Eltörli bánatom, Eltörli bánatom.

3. Örök kőszállra állva A lelkem megpihen; :/:
 Nyugszom Atyám házába' Jézus kegyelmiben. Az ő
 nevét imádom Most mindenek felett; Jézus az én kirá-
 lyom, Imámra felelet, Imámra felelet.

4. Szeretnék lenni, mint ő, Alázatos, szelíd, :/:
 Követni híven, mint ő, Atyám parancsait. Szeretnék
 lakni nála, Hol mennyei sereg Dicső harmóniába' Örök
 imát rebeg, Örök imát rebeg.

Bonar Horatius, 1808–1889.